

vider, men man skjød Maalet forbi, idet man ved at indstrænke Straffemidlerne frembragte en Tilstand, hvorved man kom til at staa ligeoverfor et af to Alternativer: Enten at man ikke kunde staae Loven tilstrækkelig Autoritet, eller at man maatte gjøre det paa en saadan Maade, at det blev altfor haardt lige overfor Individerne. Navnlige var det min Overbevisning, at man ved at formulere Lovforslaget saaledes, at der ikke var en kortvarig følelig Straf, vilde komme til en saadan Anvendelse af de langt haardere Straffemidler, navnlig Bænd- og Brødsstraffen, end det virkelig kunde være Hensigten og forsvaret lige overfor Individerne. Det var den ene Grund til, at jeg maatte stemme mod Lovforslaget sidste Gang. Jeg udtalte tillige dengang, at, forsaavidt man kunde vente, at jeg nogenstunde vilde komme til at kunne stemme noget mere indbefommende i disse Spørgsmaal lige overfor andre ærede Medlemmers Ansættelse her i Thinget, var det under Forudsætning af, at flere Betingelser, som jeg nævnte, kunde ske Fyldest. Jeg nævnte blandt disse Betingelser først og fremmest, at vi maatte vide, hvorledes den Hær var, for hvilken en Straffelov skulde indføres, at der dernæst maatte være ved Hærens indført Bestemmelser, der tilveiebragte et betryggende Antal Læverkræfter for Soldaterne, og dernæst, at der var tilveiebragt en saadan Ordning, at Befalingsmænd og Menige ogsaa udenfor Tjenesten kom til at leve saa meget sammen, at der kunde være den Kontrol tilstede, som er det bedste Middel til at forhindre Forsælsler, og derved gjøre Straf overflødig, og endelig at forsaavidt man ikke vilde gaa ind paa at give som Straffemiddel en kortvarig og følelig Straf, der da blev indført Bestemmelser, der gjorde det muligt, at de Individer, man ikke kunde holde i Tugt ved de ordinære Straffemidler, kunde blive fjernede fra Hæren. Af disse Betingelser ere de to allerede fyldestgjorte. Hærens indføringsspørgsmaal er bragt ud af Verden, og det maa erkjendes, at, naar den nye Hærens Ordning faar Tid til at blive gennemført, vil der være et passende Antal Befalingsmænd tilstede. Den tredje Betingelse, Spørgsmaalet om en saadan Ordning navnlig af Kaserneringsforholdene, saaledes, at der kan komme et Samliv ogsaa udenfor Tjenesten mellem Befalingsmænd og Menige, forudsætter jeg, vil i den nærmeste Fremtid ogsaa blive taget under Overveielse ved Foranstaltning af Krigsbestyrelsen. Tilbage staar altsaa væsentligst det Spørgsmaal: Anser man det for bedst for Individerne at holde paa en kortvarig følelig Straf, eller vil man gaa ind paa, at de Individer, som man ikke kan holde i Tugt, uden at have saadanne Straffemidler, itide fjernes fra Afdelingerne, inden de uddrede smitte. Det er

de to Spørgsmaal, det vil komme an paa. Det er to Veie, ad hvilke der — saaledes stiller det sig for mig — kun er Mulighed for, at der kan tilveiebringes en Overenskomst mellem de Ansættelser, der repræsenteres af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, og deres Ansættelser, som staa paa den anden Side. Bliver Sagen altsaa henvist til et Udvalg, stonner jeg ikke rettere, end at de Punkter, jeg her har fremdraget, vilde være de egentlige Hovedpunkter, som det vil gjælde om at overveie. Kunne vi blive enige derom, komme vi nok over de øvrige Ting, og kunne vi ikke blive enige herom, nytter det ikke, at vi blive enige om Smaating. Idet jeg altsaa principalt slutter mig til den høitærede Marineministers Hensigt til Forslagsstillerne om at tage deres Forslag tilbage og afvente det Lovforslag, som sandsynligvis i en ikke fjern Fremtid kan ventes forelagt fra Regjeringens Side, skal jeg subsidiært være med til, dersom de ærede Forslagsstillere ikke vilde gaa ind herpaa, at vi da ikke lade Forslaget blive taget her igjennem Folkethinget, blot for at det kan komme over til Landstinget, men at vi i saa Tilfælde henvise det til et Udvalg. Men jeg tillader mig tillige, da jeg har Ordet, med det Samme at henstille til de ærede militære Ministre, om de ikke ogsaa vilde overveie den Tanke, om det ikke vilde være praktisk ikke næste Gang at forelægge for Folkethinget et sættes Forslag for Krigsmagten, men derimod to Forslag, eet for Hæren og eet for Flaaden. Saavidt jeg erindrer, var det den første Gang, der forelagdes Rigsdagen et militært Straffelovudkast, et sondret Forslag. Det var paa Foranledning af Landstinget, at Regjeringen senere forelagde et samlet Forslag til Straffelov for Krigsmagten. Jeg tror, at paa den Tid, da Forhandlingen stod for, havde man en sværmerisk Opfattelse af, at, naar man pnttede Hærens og Flaadens Forhold ind i eet Lovforslag, vilde man tilveiebringe en Sammenmeltning, der vilde være af overordentlig Betydning paa Kampdagen. Jeg tror, at det er en af de Illusioner, man dengang vuggede sig i, men jeg tror, at man nu er bleven saa fornuftig, at man erkjender, at Hæren og Flaaden lige fuldt vilde gjøre deres Pligt, selv om de behandles i forskellige Lovforslag. Jeg anser det for givet, at Hovedprincippet i Straffelovudkastet for Hær og Flaade maa være ens; men jeg tror, at der i de to Værn er saa mange Forskjelligheder, at det er naturligt at tage Hensyn dertil, og jeg tror, at der vil vindes derved, at det vil være til Gavn for begge Parter, og at der vil vindes i Klarhed i Lovforslagene, naar man sonderer dem. Jeg tillader mig at henstille denne Tanke til de høitærede Ministre under deres nærmere Overveielse af dette Spørgsmaal.